

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

ב.

עין משפט
ג'ר מצוה

אור לארבעה עשר גרסי': (א) לאור הנר. בגמרא (דף ט:): מפרש טעמא: בודקין. שלא יעבור עליו זבל יראה וזבל ימלא: **וזמא אמרו.** לקמן במתניתין: **שפי שורות.** של חציות הסדורות במרתף של יין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם.

אור

לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם.

לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם.

לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם.

לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם. אחרי שאמרנו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לרין לזדוק ביניהם.

(א) במשנה שמשמיה ובר"ק ארבע וזמא, (ב) ס' ק' טעמיה, (ג) מיליה, (ד) [מתחלה], (ה) [ללא דעה בודקין], (ו) ע"י: הוה, (ז) נבאשית, (ח) [דף ב: ג: ט] ע"י, (ט) [דף ב: ג: ט] [וכתמיה], (י) [וע"י תוס' בימות עה, ד"ה והי מלין].

תורה אור השלם

1. הבקר אור והאנשים שלחו הקמה והמריהם: בראשית מ"ג
2. ובאר בקר יקרח שמש בקר לא עבות מנחה ממקור ירשא מארץ: שמואל ב' כ"ג
3. ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: בראשית א' א
4. הללוהו קראו שמש וירח: תהלים קמ"ג
5. הללוהו כל מלאכי הברואים: תהלים קמ"ג
6. לאור יקום רוצח יקטל עני ואביון ובלילה יהי בנבא: איוב כ"ד

גליון הש"ס

גמ' ר"י אומר לילה. ע"י מור"י מרומים פ"ח מ"ג: רש"י ד"ה בבי טוב ובי טובי החיות ופסג הלפסוף. ע"י יומא לא ע"י נבש"י ד"ה היולא ימיה: תוס' ד"ה א"א ל"ד ובי' שלא יורא לאבא. ע"י לקמן י"ע תוס' ד"ה וסל לא נבא:

הגהות מהר"י

לנדא
[א] נבא דמנ הנדור מן האור. אין זה לא משנה ולא נביימא (ע"י ז"ל):

מוסף רש"י

לעולם יכנס אדם בכי טוב ויצא בכי טוב. בעוד ימיה וזמניה ילון במלון ולא ימחן עד שמשך, ולבקר לא ימחן לללאת עד שאיר. כי טוב לשנא מעליה, האור כי טוב, כלומר טוב הוא לללאת בו ולכנס בו מפני המזיקין והלפסוף (בי"ק ט: א) נמי שלא יסיל צבורות ונקטעו שבעיר, ושלא יעלילו עליו בעלות מרגל אהה או גנג (תענית י:).

כדכתיב מעלות השחר ועד ללאת הכוכבים דעורא (נממיה ד:). **אלא.** תרין כתי: קרייה **רחמנא לנהורא כו'.** האי ויקרא לאו קריאת שם הוא דמיינא שחרת אה שם האור יום אלף קרא לצריחה המלאכה שצבא מהוד מעטה לבשו: **ופקדיה אמזוהא דיממא.** זוהו לשמש ציוס ולחושך זוה לשמש צלילה. קרא כמלך שקרא לעצור שיצא לפניו: **הא קמ"ל דאור כוכבים נמי אור הוא.** לעולם כוכבים המאירים קאמר ודקא קשיא לך הא שאינן מאירין לא הא דנקט כוכבי אור לאו למעוטי כוכבים שאינן מאירין דכל כוכבים יש להם אור וליכא למעוטי מידי וקרא לשמעין דאור כוכבים קרוי אור ונפקא מינה לנודר הנאה מן האור שיאסר צארוין של כוכבים: מדקאמר

ושנינו למאיר ובה קראו יום. כלומר משיאר היום ולהלן קראו יום. [אמצעות דיממא. למצות שנוהגים ביום, כגון ציצית ומילה וכיוצא בהן. חשוכא ופקדיה אמזוהא דנהי (שליחה) [בליחה] הללוהו כל כוכבי אור. פירושו בא הכותב להודיע דאפילו זוהר הכוכבים נקרא אור, נפקא מינה לנודר, דאמר מרי הנודר מן האורה אסור אפילו באורן של כוכבים.